

Graag uw reacties:

www.deflo.be

luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Pitbull

Manteau
THRILLER

Dank aan mijn testlezers: Sam Helsen, Eva Parent en Jan Vrints.

© 2008 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk mei 2008
Vierde druk september 2011

Omslagontwerp Wil Immink
Foto omslag: Imagestore

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2296 3
D 2008/0034/376
NUR 330

‘Hoe ga je ’t doen?’ mompelde Delaedt en zijn zatte ogen glinsterden. De zwaargebouwde man naast hem dronk in één teug zijn glas leeg en mikte het pal in het midden van het bierviltje, bloednuchter, zo leek het wel en door geen orkaan uit zijn evenwicht te brengen. De barkruk kraakte vervaarlijk toen hij zijn romp draaide. Zijn lippen krulden.

‘Ik dacht dat we elkaar niet kenden?’

Delaedt raakte niet verder dan een idiote grijns. Hij boerde achter zijn hand en keek weg. De glazen achter de bar vormden één doorlopende glanzende lijn, zoals de snee van een vlijmscherp mes.

‘Ik ga haar kelen. Die van u. Tsjjjah. Kelen’, siste Delaedt, overmoedig door de drank. Hij maaide met zijn arm, stootte tegen de rand van zijn bierglas en kon nog net beletten dat het omviel. Hij klemde zijn handen om het glas en staarde tussen zijn duimen naar het bier. Hij draaide zijn polsen een kwartslag. ‘Nee. Wurg en ga ik haar.’ Zijn tong kroop tussen zijn lippen. ‘Ik knijp haar strot toe.’

‘Oké. Deal. Ik morgen. Jij overmorgen. Garçon?’ Voordat Delaedt beseftte wat er gebeurde, lag er een biljet van vijftig op de tapkast. ‘Keep the change.’

Jimmy, de ober, zo’n puistenpummel met een afgesleten jeans en voor elke nieuwe nacht een ander liefje, pakte het biljet en tikte ermee tegen zijn slaap. Hij gooide zijn vaat-

doek in de wasbak en begon loom en ongeïnteresseerd de stoelen op de tafels te stapelen.

De deur sloeg dicht en dat was dat. Alsof een hoofdstuk definitief was afgesloten. Hij was weg. Geen afscheidsgroet. Niks meer.

Delaedt mompelde verdwaasd: 'Overmorrege', en goot het bodempje pils door zijn keel. Toen hij naar de deur waggelde, voelde hij hem wel, de spottende blik van de ober, maar hij had niet meer de tegenwoordigheid van geest noch de kracht om te reageren.

Op een groepje keuvelende studenten na was de Vismarkt leeg. De ander was weg, alsof hij in rook was opgegaan, alsof hij niet bestond. Benjamin Delaedt kreeg de spreekwoordelijke klap van de hamer. Zijn hoofd tolde. Gelukkig was het steenkoud. Delaedt sloeg zijn kraag op, begroef zijn handen diep in de zakken van zijn parka en liep met kleine afgemeten pasjes naar zijn auto.

Hopelijk zijn er geen alcoholcontroles, dacht hij. Over dat andere, zijn pact met de duivel, wilde hij niet nadenken. Nu even niet. De alcoholcontroles tijdens de eindejaarsperiode waren nog niet gestart. En dus was de pakkans zo goed als onbestaand. Dat was het allerbelangrijkste. Het enige wat echt telde. Het was een bemoedigende gedachte.

Melody Mutola was een klein beetje tipsy en toen ze de hoek omdraaiden, vlijde ze haar hoofd tegen de schouder van de man die zo galant was om haar naar huis te vergezellen. Ze voelde zijn schouderspieren strak trekken en bestudeerde steeds de contouren van zijn gezicht in het licht van de straatlantaarn. Het stond neutraal. Emotieloos, het gezicht van iemand die 's morgens op weg was naar zijn werk. Ze twijfelde. Misschien had ze zich vergist, daarstraks in dat kleine cafeetje. Misschien had ze de enthousiaste signalen die hij uitzond helemaal verkeerd geïnterpreteerd en was hij gewoon beleefd geweest. Of aardig. En uiteraard had hij daarom gul aangeboden om haar naar huis te brengen in deze lege stad vol donkere steegjes waar het gevaar overal school, zoals aan de overkant van de straat waar het silhouet van een eenzame wandelaar en zijn hondje zich mescherp aftekende tegen een gevel.

De knappe Senegalese moest er bijna om lachen. Die blanke mannen. Allemaal dezelfde. Recht naar de kern van de zaak gingen ze bijna nooit. Wat ze echt dachten, je had er het raden naar.

Echt knap was hij trouwens niet, maar hij had 'iets'. Moeilijk te omschrijven. Kracht, dat was het. Hij straalde kracht en vitaliteit uit, hoewel hij waarschijnlijk toch een jaar of vijfenveertig was, een tiental jaar ouder dan zichzelf,

pas vijfendertig geworden. Een trouwring droeg hij niet. Dat was hoopgevend.

In gedachten verzonken, bijna op automatische piloot, wilde de man rechtdoor lopen, maar Melody kneepte in zijn arm en wees naar een rijtjeshuisje. Ze voelde zijn verbazing, en ze lachte haar hagelwitte tanden bloot.

‘Ik woon hier.’

De man keek nu star voor zich uit. Heel ernstig, alsof hij zijn woorden wikte en woog en zijn volgende zet bereedde.

‘Bedankt. Goedenacht dan?’ kwam de goedlachse Senegalese hem te hulp. Ze huiverde. Het was ijskoud. De man knikte, afwezig, in tweestrijd. Toen Melody hem een stralende glimlach schonk, leek hij te ontdooien. Hij streek beedde langs zijn onderlip. Melody maakte haar arm los en ging een eindje voor hem uit lopen. Niet zonder enige bedoeling. Ze kende de kracht van haar eindeloze benen, die nog geaccentueerd werden door haar wiegende heupen. De naaldhakken waren de kers op de taart. Ze verleenden haar appetijtelijke kontje de credits die het verdiende. Blanke vrouwen mochten dan wel overal van dat mooie roze vlees hebben en steil haar en zo, een kont hadden ze niet.

Nee, de Senegalese wist perfect wat haar troeven waren, maar ondanks al dat lekkers en ondanks haar prima baan – secretaresse in een snelgroeiend IT-bedrijfje – was ze er tot nog toe niet in geslaagd een acceptabele man te strikken. Af en toe een slipper, dat wel. Meestal met een gehuwde kerel, die haar de hemel op aarde beloofde. Maar zijn gezin in de steek laten voor een ‘zwartje’? Nee, dat zat er niet in. En discotheken afschuimen, daar was ze al helemaal op uitgekeken en stilaan te oud voor geworden ook. Een levenspartner zoeken in de Afrikaanse gemeenschap? Nee dank u, geen krulletje op haar hoofd dat daaraan dacht.

Toen ze de sleutel in het slot stak, bedacht ze dat ook dit stille exemplaar wellicht gehuwd was. En logischerwijze dus gewoon op zoek naar een snelle en veilige wip met een lekker ding. En dan liefst nog eentje dat zelf het initiatief nam. Ook zo typisch Europees. Maar ze wilde geen getrouwde venten meer, want onderhuids waren die altijd op hun hoede. Zelfs als ze vreeën, ja, zelfs als ze klaarkwamen. Jammer.

Melody lonkte nog een laatste keer. Ze knipperde met haar wimpers en probeerde haar liefste glimlach. Misschien konden ze een afspraakje maken.

Ondanks zijn krachtige en wat ruwe uitstraling, sloeg de man onwennig de ogen neer. Geen goed teken. Hoewel, op zijn hoede was hij niet. Veeleer schuchter. En ervandoor gaan deed hij ook niet én, hij keek niet voortdurend op zijn horloge. En dat was wel een goed voorteken.

Wat weet ik eigenlijk van hem? vroeg Mutola zich af. Niks. Helemaal niks. En misschien is dat ook wel niet nodig.

Hij stond daar nog steeds, op een paar passen afstand. Zo volkomen besluiteloos. Ze kreeg er de kriebels van, dacht: Misschien is het wel een homo, maar toen ze de voordeur openduwde, voelde ze plots zijn warme adem in haar hals. Het overviel haar, maar dan op een prettige manier. Ze keek om. Hij kneep krampachtig zijn vingers open en dicht en mompelde: 'Ik denk dat we dit beter niet doen.' Echt bang nu. Zo ad rem als hij eerder op de avond was geweest, zo onzeker en breekbaar was hij nu. Melody kon er geen touw meer aan vastknopen. Ze streelde zijn wang.

'Waarom niet? Wat scheelt er?'

De man slikte. Hij staarde naar de punten van zijn schoenen en balde een vuist, met de intensiteit van iemand die voor de belangrijkste beslissing in zijn leven staat. En dat

intrigeerde Melody Mutola. Het intrigeerde haar mateloos.

‘Zeg het maar. Je bent getrouwd’, zei Melody en ze probeerde het luchtig te laten klinken, maar kon de teleurstelling niet verbergen.

‘Nee. Dat is het niet’, zei de man op gedempte toon, alsof het hem moeite kostte. Melody keek hem verwachtingsvol aan met de grote vochtige ogen van een hertenjong. ‘Het spijt me’, mompelde hij. Melody wist niet goed wat ze hiervan moest denken. Zijn volgende woorden brachten haar nog meer in verwarring: ‘Je bent zo mooi.’

Melody Mutola bleef sprakeloos. Ze leunde tegen de deurstijl. Zijn hand kwam dichterbij. Zijn vingers streelden haar hals. Heel zacht en teder. Ze huiverde ervan, helemaal in de war. De warme kabbelende golf begon te schuimen, ergens diep in haar buik.

‘Wil je nog een slaapmutsje’, klonk het hees en het was geen vraag. De man staarde naar de voorbijjagende wolken. Hij had mooie donkere ogen. Ze glansden onnatuurlijk fel, als verafgelegen sterren. ‘Op onze vriendschap.’

‘Vriendschap. Ja, op onze vriendschap.’

Toen Melody Mutola in de gang het licht wilde aansteken, kwamen haar voeten plots los van de grond.

‘Het spijt me dat ik je kapot moet maken.’

Melody verstijfde. Ze kon die woorden niet plaatsen. Plots vloog ze door de gang. Weggeblazen. Ze struikelde en viel met haar rug tegen de onderste trede van de kleine draaitrap. Ze kreunde. Verward en versuft. De deur sloeg met een klap dicht. Ze hoorde zijn ademstoten en probeerde zich in een reflex zo klein mogelijk te maken. De schuifelende voetstappen kwamen dichterbij. Door de scherpe pijn in haar onderrug werd ze zich eindelijk bewust van het dreigende gevaar. Van het naderbij sluipende beest. Ze schreeuwde, maar hoorde niks. Zijn sterke vingers knepen

in haar wang. Zijn handpalm plette haar lippen. Haar enige optie was kreunen, en lucht naar binnen zuigen door haar opengesperde neusgaten, om niet te stikken. Ze kromde vertwijfeld haar rug en probeerde te trappen. Maar zijn lijf was veel te zwaar. Ze kon niet bewegen. Ze voelde zijn hete adem in haar hals. Zijn andere hand was opeens overal. Haar satijnen blouse scheurde open, van haar hals tot haar navel. Haar bh werd van haar lijf gerukt.

Melody Mutola spartelde tegen maar het had geen zin. Hij was veel te zwaar en te sterk. Ze hield zich stil. Dat hielp. De druk op haar mond verminderde.

‘Alsjeblieft. Niet doen. Niet...’

‘Zwijg!’

Zijn hongerige vingers gleden langs haar borsten, gevolgd door zijn gulzige lippen en zijn tong, obscene, slurpend. De scherpe pijnscheut zinderde door tot in de toppen van haar tenen. Haar spieren trokken samen en ze schreeuwde, kort en schril, met alle energie die ze nog in zich had. Minder dan één seconde later doofde de kreet uit in een dof gereutel, zijn handen hadden zich als een bank-schroef om haar keel gesloten. Toen haar achterhoofd tegen de derde trede klapte, verloor ze, gelukkig, het bewustzijn.

Mits helling lichaam naar voren, 10 graden uit de as. Visibiliteit venster woonkamer quasi nihil. Bezoeker onherkenbaar voor slachtoffer. Zelfs in natuurlijke pose. ~~Zonder~~ met voeten op dorpel

De pen trilde in zijn verkleumde vingers. Steenkoud was het, niet te doen zonder handschoenen. De lucht werd opengespleten door de scherpe maansikkel die de wolken had opgelost met zijn kille blauwe laserlicht. Heel anders dan drie dagen geleden. Toen was het druilerig en bewolkt. En waarschijnlijk ook donkerder, dacht Deleu terwijl hij in zijn handen blies. Hij voelde de spiedende ogen in zijn rug. Ook heel anders dan drie dagen geleden, want het buurt-onderzoek had niks opgeleverd. Geen van die mensen, de meesten migranten, die nu nieuwsgierig door het raam loerden naar dat verzegelde huisje, had die bewuste avond iets verdachts gezien. Ze wisten ook niet wat er hier binnen echt was gebeurd. Er was een klein berichtje verschenen, gisteren, bij het regionale nieuws. Over een ongeval met fatale afloop. Gelukkig had de door Bosmans afgekondigde persstop gewerkt. Maar lang zou dat niet meer duren, besefte Deleu. Wat er zich hier achter de voordeur van dat eenvoudige rijtjeshuisje had afgespeeld, kon je onmogelijk stilhouden. Zeker niet na de indrukwekkende machtsontplooiing van de technische recherche. Nee, die spiedende

buren wisten dat er een heel dikke haar in de boter zat.

Terwijl hij herlas wat hij zopas had opgeschreven, bedacht hij dat de straatlantaarn aan de overkant van de smalle steeg hiertoe voldoende licht gaf. Een eerste en niet onbelangrijk detail.

Deleu klapte zijn notitieboekje dicht en stak het in de binnenzak van zijn jasje. Hij ontgrendelde de deur. Het goed geoliede slot gaf geen kik. De eigenaar van wie de onfortuinlijke Senegalese dit huisje huurde, was, naar eigen zeggen, allesbehalve een huisjesmelker. Hij droeg zorg voor zijn bezit en was heel selectief in het kiezen van huurders. Deleu dacht aan Nadia, zijn lief in ballingschap. Ze had eindelijk een gemeubileerde flat gevonden, nadat ze twee weken in een hotel had gelogeed. Ze was vertrokken. Zomaar. Met slechts een reiskoffer en haar rugzak. Ze had tijd nodig, om met zichzelf in het reine te komen. Dat waren haar laatste woorden geweest toen ze de deur achter zich had dichtgetrokken. Zonder veel bombarie, zonder een scène te maken en dát was nu net wat hem het meest beangstigde.

Nadia.

Hoe zag haar flat eruit? En stond daar ergens een foto van hem? Hij wist het niet. Ze had hem nog niet uitgenodigd. En hoeveel tijd had ze nodig? En wat zou haar beslissing zijn? Terugkomen of de relatie definitief afbreken, nadat hij haar eindelijk eerlijk en open had verteld dat hij geen kinderen meer wilde? Nooit meer. En dat hij haar niet aan het lijntje wilde houden.

Deleu huiverde bij de gedachte. Hij probeerde zich te concentreren op de dubbelzinnige woorden van de huisjesmelker. 'Ik draag zorg voor mijn bezit en ben heel selectief in de keuze van mijn huurders.' Toen hij daar nog langs zijn neus weg aan had toegevoegd dat hij dezelfde vergis-

sing niet meer zou maken en dat het altijd hetzelfde was met die buitenlanders, en daarna had gevraagd wanneer dat huis nu eindelijk zou worden vrijgegeven zodat de boel kon worden leeggehaald en schoongemaakt en dat, als het nog lang zou duren, hij een advocaat zou nemen en dat de Politie en de Stad Mechelen mee zouden opdraaien voor de kosten, had Deleu de man bijna een optater verkocht.

Hij onderdrukte zijn frustratie, stapte over de drempel, duwde met zijn elleboog de voordeur dicht en bleef staan, rug tegen de deur. Hij zette zijn tas op de grond, trok de beschermende hoezen over de neuzen van zijn schoenen en staarde naar zijn witte pootjes. De impressie van het geitje besprong hem, zoals de wolf, die had toegeslagen in dit donkere hol.

Hoe schizofreen wordt een mens in dit vak? bedacht Deleu, en terwijl hij doodstil met zijn rug tegen de muur stond hoorde hij de profetische woorden, of beter, het geslijm van zijn vriend, onderzoeksrechter Jos Bosmans. Bij hem thuis, in de woonkamer van vier bij vijf.

‘Jouw sterkte is dat je de dingen niet ziet zoals ze zijn. Maar dat je intuïtief verbanden legt, waar een normaal mens niet aan denkt, die je in staat stellen de dingen te zien zoals je ze wilt zien.’

‘Zoals een soort veredelde schizofreen’, had Deleu eruit geflapt, nog steeds ongemakkelijk want hij had bewust gekozen voor een break. Een sabbatical van zes maanden. Om in het reine te komen met zichzelf en de emotionele wonden te laten helen die hij had opgelopen tijdens zijn avontuur bij Cel5. En die ook, zij het onrechtstreeks, want Nadia had alle moeite van de wereld gedaan om hem te steunen, de oorzaak waren van de hopelijk tijdelijke breuk met zijn lief.

Was Bosmans daarvan op de hoogte? Nee, waarschijnlijk niet. Want dan had hij haar niet opgevorderd om zijn emotionele chantage kracht bij te zetten. Ze had trouwens geen woord gezegd, Nadia. Bosmans had verveeld in zijn hals gekrabd. De onderzoeksrechter was rood aangelo-

pen, een lichamelijke reflex waarop hij zich uiterst zelden liet betrappen. Maar 'opgeven' was een woord dat niet in zijn woordenlijst voorkwam. Toen was het gehakketak begonnen. Tot en met de eerder genoemde emotionele chantage. 'Ik heb niemand anders, Dirk. Als jij het niet doet, zal dat beest misschien nog meer moorden plegen. De moeder van dat meisje is helemaal kapot.' Bosmans had laconiek zijn domme hoedje opgezet en was naar de deur gelopen, op die typische Bosmansiaanse manier, zoals een getormenteerde Atlas die in zijn eentje het leed van de hele wereld moet torsen. 'Maar tja. Dat is uiteraard niet jouw probleem', had hij gemompeld, nadat hij Nadia – 'wel een fijn persoon' – zijn arm had aangereikt en parmantig naar buiten was gelopen.

De bedenkingen ontlokten Deleu, die zich probeerde te oriënteren en zijn ogen liet wennen aan de duisternis, een glimlach. God, wat hield hij van die ouwe grompot. En God, wat was het goed om weer thuis te zijn. In zijn oude vertrouwde Mechelen. Hoewel, in het kleine huisje heerste een beklemmende, verstikkende stilte. Deleu werd er ongemakkelijk van en de glimlach smolt weg. Hij schuifelde voetje voor voetje door de enge traphal, waar 'het' vermoedelijk was begonnen.

Hij bleef stilstaan, hield zijn adem in en voelde de angst en de razernij. De muren waren ervan doordrenkt. Ondanks de kou begon hij te zweten.

De lichtcirkel van zijn zaklantaarn gleed over de vloer, naar de gebeitste draaitrap. Hij zag de spatten, gevangen in witte krijtcirkels, op de onderste drie treden, en werd zich nu pas bewust van de zoete geur die hem bij het binnenkomen al had geïntrigeerd. De geur van bloed. Nee, geen bloed. Vlees, rook hij. Rot vlees. De gedachte deed hem bijna kokhalzen. Hij ademde een paar keer diep in en uit, hurkte neer en bestudeerde het patroon van de vlekken. Zes kleine elliptische vlekken waren het. Druppels die na de impact waarschijnlijk uit het achterhoofd van het slacht-

offer waren gesijpeld en op de trap waren terechtgekomen. In een schuine hoek. Vandaar de elliptische vorm. Dus waarschijnlijk nadat hij haar had opgetild. Er waren ook huidresten gevonden op de derde trede, en haartjes, wat er op duidde dat de impact bijzonder krachtig was geweest.

Deleu herinnerde zich fragmenten uit het rapport van de lijkschouwing. De inwendige lijkschouwing welteverstaan, want uitwendig onderzoek was, om evidente redenen, gewoon niet meer mogelijk geweest.

Wetsdokter Van Grieken had het in zijn rapport over een schedelbreuk met gaping tussen de breukranden en over een epiduraal hematoom in de achterste schedelgroeve met craniële drukverhoging tot gevolg maar zonder letale afloop. In mensentaal: de vrouw was keihard met haar achterhoofd tegen de trap gebeukt maar die klap was niet de doodsoorzaak. Die had Van Grieken uitvoerig beschreven in de volgende paragraaf en ze was overduidelijk en liet geen enkele ruimte tot twijfel, aangezien het schildkraakbeen van de larynx doormidden was gebroken. Wat wil zeggen dat er in de hals met brute kracht druk was uitgeoefend. Of het om wurging of strangulatie ging, kon de wetsdokter niet meer uitmaken, simpelweg omdat er op de hals geen zichtbare sporen van mechanisch geweld meer konden worden vastgesteld.

Kortom, gevallen was ze niet. Melody Mutola had waarschijnlijk gevochten voor haar leven. Hier in dit enge donkere gangetje. Ze had zich proberen te verweren maar was duidelijk geen partij geweest voor haar agressor, die haar hoofd keihard tegen de trap had gebeukt en daarna met een ontzettende kracht haar keel had dichtgeknepen. Hoewel. Hij kon haar ook ergens anders hebben doodgeknepen. En, of, op een later tijdstip. Toen ze opnieuw bij bewustzijn was gekomen. In de badkamer bijvoorbeeld. Deleu gruwde

van de gedachte, zoals hij ook gruwde van de verschrikkingen die op hem wachtten, daar, achter die deur met het geslepen glas in het middenpaneel. Of erger nog...

Deleu staarde naar boven, pal in het zwarte gat, dat in zijn gedachten transformeerde tot de opengesperde muil van een beest waaruit een bedorven adem walmde. Want de stank kwam van daar, van boven. Dat was nu wel heel duidelijk.

Dirk Deleu wendde de ogen af. Hij moest bij de zaak blijven, besepte hij. Stap voor stap. En niet op de feiten vooruitlopen. Nooit. Doen wat hij heeft gedaan. Voelen wat de moordenaar heeft gevoeld. Zijn angst. Zijn honger. Zijn lust. Zijn dorst naar bloed.

Hier was het dus allemaal begonnen. Hier in de gang. Tot hier klopte ook de theorie van de speurders dat ze haar moordenaar had binnengelaten, want er waren geen sporen van inbraak, noch van poging tot inbraak. Er waren zelfs geen oppervlakkige krassen op het slot én, er was het nachtslot, waarmee je de voordeur alleen aan de binnenkant kon openen. Ook achteraan, in de kleine veranda, waren geen sporen van inbraak, herinnerde Deleu zich de bewuste paragraaf uit het afstappingsrapport. Geen open of opengebroken ramen. Geen verschoven gordijnen. Geen planten van de vensterbank gevallen. Nee, de dader was door de voordeur binnengekomen. Dat betekende dat ze haar moordenaar kende, of dat ze hem voldoende vertrouwde om hem op dat late uur binnen te laten. Of, en die laatste optie vond Deleu de meest plausibele, er was gebeld en de bezoeker had zich in de portiek opgesteld zodat hij buiten het gezichtsveld van Melody Mutola bleef toen die door het raam keek. Er was ook geen spionnetje in de voordeur.

Zo had Melody Mutola de deur opengedaan en was ze

verrast door haar agressor. Ze had waarschijnlijk zelfs niet eens de tijd genomen om het licht in de gang aan te steken, want toen Irene Mugabe, de moeder van Melody, haar dochter had gevonden nadat ze met haar eigen reservesleutel was binnengekomen, brandde er geen licht in de gang. Wel in de keuken, in de badkamer en in de slaapkamer. Reden te meer om aan te nemen dat ze thuis was geweest toen haar moordenaar aanbelde. Trouwens, de vingersporen op de brede platte lichtschakelaars waren van Melody en van haar moeder. Er waren ook geen lichtschakelaars schoongeveegd. Dat waren de fundamenteen waarop de huidige theorie van de speurders was gebouwd: Melody was thuis toen de moordenaar aanbelde. Logisch. Heel logisch allemaal. En toch. Deleu twijfelde. Het was zijn tweede natuur. Volgens de speurders was er nooit licht gemaakt in de gang, gewoonweg omdat Melody daarvoor de tijd niet had genomen. Omdat ze wist wie er aanbelde. Omdat ze zo haastig de trap was afgehold, en naar de voordeur was gesneld, dat ze was uitgegleden onder aan de trap.

Daarom ook had het onderzoek zich in een eerste fase toegespitst op mensen die Melody kende. Ze waren onder tussen allemaal in kaart gebracht en aan de tand gevoeld. Zelfs een neef van haar, die onlangs naar Senegal was uitgevaren, was ondervraagd. Die confrontaties met potentiële verdachten hadden een boel interessante informatie opgeleverd over Melody, maar geen spoor naar de dader. En nu waren die mogelijkheden uitgeput. En dus was het aan hem. Aan Deleu, dat wat vreemde afwezige mannetje met zijn rare gedachtecronkels.

Hij sloot de ogen, hoorde in gedachten de bel van de voordeur rinkelen en zag Melody. Ze zat op haar bed. In haar dagboek te bladeren. Ze sprong op en liep de trap af, naar de voordeur.

‘Niet eens de tijd genomen om het licht in de gang aan te steken’, prevelde Deleu nadenkend. ‘Nee. Zo is het niet gegaan.’ Hij hurkte neer, bestudeerde de zwarte veeg in de met plastic afgeplakte linoleum. Die veeg was vers. En ze kwam van de naaldhak van de pumps van Melody. Maar in haar haast uitgegleden onder aan de trap? Nee. Dat niet. Dat geloofde hij niet. Te veel toeval. En als je afstand nam van de theorie dat ze haar moordenaar heel goed kende, dan was het ook niet logisch dat ze het licht niet zou aansteken voordat ze opendeed. Of, de moordenaar had het licht in de gang uitgedaan, maar dan moest hij dat heel behoedzaam hebben gedaan, met de punt van een pen of zo want ook van handschoenen vind je sporen terug.

‘Misschien heeft Melody gewoonweg de kans niet gekregen om het licht aan te steken’, mompelde Deleu afwezig. Hij haalde de kopie van het afstappingsrapport uit zijn zak en begon er in te bladeren. Hij vond vrij snel wat hij zocht, omdat dat specifieke detail hem al de hele tijd had geïntrigeerd en omdat het de theorie van de speurders op de helling kon zetten.

Zijn vinger gleed over de pagina. Ja, zo was het. Hij had zich niet vergist. De sleutel van het nachtslot was teruggevonden in de handtas van Melody Mutola. Logisch? Misschien? Deed ze de voordeur pas op slot als ze naar bed ging? Zou kunnen. Gebruikte ze dat nachtslot niet? Ook mogelijk. Hoewel. Het slot was uitgesleten en geolied, wat duidde op een regelmatig gebruik.

Deleu pakte zijn gsm.

Toen Nadia Mendonck haar gsm in haar handtas stak, voelde ze dat Irene Mugabe, die zich tot nog toe heel kranig had

gehouden, haar breekpunt naderde. Het leek wel alsof haar weerstand bij elke nieuwe vraag was afgebrokkeld.

Melody's moeder had haar blik afgewend en ze staarde door het raam van de ziekenhuiskamer, naar een onbestemd punt in de verte. En al was het bijna onmerkbaar; haar schouders schokten. Nadia Mendonck kreeg het zelf moeilijk.

'Laat je maar gaan', fluisterde ze. 'Laat het maar los.'

'Ik ben een egoïst', zei de vrouw, star, alsof de woorden door iemand anders werden uitgesproken. De bizarre reactie bracht Mendonck in verwarring. 'Voor mij zie ik niets meer. Alles ligt achter me.'

Een moeder verliest haar enige kind. Daar ging het om. Ze probeerde zich in te leven in de gevoelens van de vrouw. Het lukte haar niet. Er zat geen logica in. Of misschien zat er geen logica in haar en was dat het probleem. Het feit dat ze kinderloos was, en dat waarschijnlijk ook zou blijven, nu ze uit Deleus leven was gestapt. Ze probeerde de deprimeerende gedachte te verdrijven. Irene Mugabe voelde Mendoncks verwarring.

'Ik heb niemand meer om op terug te vallen', verduidelijkte ze met een vage glimlach. Haar vochtige ogen glansden, gevangen tussen wimpers die leken op zwarte naalden, door de tranen en de royaal aangebrachte mascara.

Mendonck bood de vrouw een papieren zakdoekje aan maar ze weigerde kordaat. Toen ze ondanks alles probeerde te glimlachen ontstond een soort spontane en natuurlijke verbondenheid tussen de twee vrouwen.

'Ik begrijp het', was wat Mendonck zei. Heb ik iemand om op terug te vallen? was wat ze dacht. Dirk. Dirk Deleu, was het antwoord. Ze had zopas zijn stem gehoord toen hij belde. Ze wilde dat hij bij haar was. Hier en nu.

'Mevrouw, ik weet dat het moeilijk is. Maar mag ik je alsjeblieft nog iets vragen?'

Irene Mugabe knikte. Ze leek zichzelf weer onder controle te hebben.

‘Had Melody,’ Mendonck schraapte de keel, ‘had uw dochter soms de gewoonte om het licht aan te laten als ze...’

‘Ja’, onderbrak de vrouw haar. Ze leek opgelucht dat ze iets kon zeggen. Dat ze haar steentje kon bijdragen. ‘Ja. Ons Melody liet altijd het licht branden. Ook als ze niet thuis was. Om...omdat...ons Melody bang was...dat...’ De stem stakte, overrompeld door verdriet.

‘En het nachtslot van haar voordeur. Gebruikte ze dat?’

‘O ja. Altijd. Daarom dat ik zo verbaasd was dat ze niet opendeed toen ik belde maar dat ik toch binnen kon met mijn sleutel. Begrijpt u? Ik wist wel dat er iets niet in orde was. Toen ik haar daar zo. Zo...’ de stem brak. Irene Mugabe begroef haar hoofd in haar handen.

Nadia Mendonck stond op en ging gehurkt voor de vrouw zitten. De laatste typische Deleu-vraag in het achterhoofd. Irrelevant voor een buitenstaander maar ze moest ze stellen. Ze pakte de handen van Irene Mugabe.

‘Het spijt me, maar droeg uw dochter naaldhakken in huis?’

‘Nee, nooit’, zei Irene Mugabe, die leek te schrikken van de vraag. ‘Nooit. Ons Melody is, was, daar heel streng op. Ze kon zich zo kwaad maken op de vorige huurders, die die mooie vloer zo... zo...’

‘Laat maar’, zei Mendonck en ze keek verbeterd in het glimmende zwarte gezicht. Haar stem was niet meer dan een hees gefluister. ‘Mevrouw Mugabe. Irene. We pakken hem. Dat beloof ik u. We pakken dat beest.’

Ze stond kordaat op en liep naar buiten. In de deuropening draaide ze zich om.

‘Ik houd u op de hoogte.’

Irene Mugabe knikte. Er lag iets van hoop in dat gebaar. Opluchting ook. Mendonck dook de gang in.